

זוהר לעם

צו
חלק ב'

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3 צו – חלק ב'.....
3 ד' מינים והושענא רבה.....
5 שלוש מדרגות שעל הקרבן.....
6 המקרה במים עליותיו.....
6 אש המזבח רובץ כאריה.....
7 שריפת קודשים.....
12 שמן קטורת.....
12 שתי אשות [תרין אשין].....
13 זאת משחת אהרון.....
13 כי עימדן מקור חיים.....
14 הכל היה מן העפר.....
15 ואגודתו על ארץ יסדה.....
15 ואשים דבריי בפין.....
15 מה בין תורה לנביאים.....
16 הריח.....
16 אמונה בלילה.....

צו – חלק ב'

ד' מינים והושענא רבה

הגן. ואלו כולם מעוררים ברכות לעולם, משיקוי ההוא שהשקו כולם.

קיג שבעה קולות, חג"ת נהי"מ, תלויים בדיבורי הפה, בכל ימות השנה. ועתה בז' ימי סוכות, אינם תלויים, אלא במעשה. ואנו צריכים למעשה, ולא לדיבור, משום שבזמן של ז' ימי הסוכות מברך לכל השנה.

כי מצוות התלויות בדיבור ממשיכות פנימיות, חסדים. אבל אינן ממשיכות הארת חכמה מקו שמאל, להיותה חיצונית. ומצוות התלויות במעשה ממשיכות חיצונית, את הארת חכמה מקו שמאל, מוחין דו"ק וחיצונית. ובז' ימי סוכות אנו צריכים לתקן את החיצונית, המשכת החכמה משמאל. וע"כ אנו צריכים למצוות מעשיות, המסוגלות לעורר זאת.

ע"כ נאמר, ועתה בז' ימי סוכות, אינם תלויים, אלא במעשה. ואנו צריכים למעשה, כדי להמשיך תיקון החיצונית, שהוא הארת החכמה שמשמאל, ולא לדיבור, כי הדיבור ממשיך רק פנימיות, חסדים, שאת זה אנו ממשיכים בכל ימות השנה. ושבעה קולות, חג"ת נהי"מ, תלויים בדיבורי הפה, בכל ימות השנה, ואינם צריכים למעשה, מטעם שבזמן של ז' ימי סוכות, מברך לכל השנה. כי אחר שהמשכנו הארת החכמה שבשמאל בז' ימי הסוכות לחג"ת נהי"מ, מספיק זה לכל ימות השנה, באופן שהחסדים שאנו ממשיכים ע"י מצוות התלויות בדיבור בכל ימות השנה, מתברכים בהארת החכמה מז' ימי הסוכות, והם נעשים בזה לחסדים מגולים, ואין צריכים יותר למצוות התלויות במעשה, לענין הזה, אלא לשאר דברים.

קיד יום השביעי של החג, הושענא רבה, הוא סיום הדין של העולם, ופסקי הדינים יוצאים מבית המלך, והגבורות מתעוררות ומסתיימות ביום ההוא. וערבי נחל תלויים בגבורות אלה. וצריכים לעורר הגבורות למים, ולהקיף ז"פ כנגד חג"ת נהי"מ את המזבח, שהוא כנגד המלכות, כדי להרוות את המזבח במים של יצחק, בהארת החכמה שמקו שמאל, יצחק. כדי שהמים ימלאו את בארו של יצחק, המלכות. שבשעה שמקבלת משמאל, נקראת כך. וכשהיא מתמלאת, מתברך כל העולם במים.

ג' ספרים נפתחים ברה"ש: של צדיקים גמורים, ושל רשעים גמורים, ושל בינוניים. צדיקים גמורים נכתבים לאלתר לחיים. רשעים

קה ארבעה מינים יש בלולב. והם שבעה: ג' הדסים, ב' ערבות, לולב, אתרוג. ובמעשה, בנטילתם לשם מצווה, מתעוררים שבעה אחרים למעלה, ז"ס חג"ת נהי"מ: ג' הדסים כנגד חג"ת, ב' ערבות כנגד נו"ה, לולב כנגד יסוד, אתרוג כנגד מלכות, להטיב העולם בכמה בחינות, המושפעות מז"ס.

קט כנסת ישראל, המלכות, אע"פ שהיא בכלל ז"ס, מתברכת מכל ו"ס שלמעלה ממנה, שהם חג"ת נהי"י, ומהנחל העמוק שהמעין נמשך, ומימיו אינם נפסקים לעולם מלהימשך על ו"ס חג"ת נהי"י, והיא מניקה את הבת, המלכות, כי משום שהמלכות בת לעולם העליון, בינה, ולעולם התחתון, ז"א, היא מתברכת מהם בהתעוררות הזו. כי בשעה שכנסת ישראל מתברכת מהם, כל העולמות מתברכים, שמקבלים ממנה. וע"כ סובבים את המזבח בז' ימי סוכות, כי המזבח, המלכות, מקבלת מבינה ומז"א. ובז' הקפות ממלאים אותה בז"ס.

קי ועוד, כי בהתעוררות של נטילת ד' מינים, מתברכות כל ו"ס חג"ת נהי"י במים, בשפע, להסתפק בו. ושואבים כולם ממעין הנחל העמוק מכל, מבינה, להוריד לעולם. וע"כ צריכים כל ד' מינים להיות לחים ולא יבשים. כי לחים רומזים, שהם מלאי שפע להמשיך ברכות לעולם. כי אילנות הדס וערבה ולולב לחים תמיד, והעלים שלהם נמצאים תמיד באילן, בין בקיץ ובין בחורף, וזמן שמחתם הוא בז' ימי סוכות.

קיא כוח שנתמנה על האילנות של ד' מינים כל אחד אינו לוקח ברכות של שמחה למעלה, אלא בזמן ההוא. והשמחה של כולם למעלה, והשמחה של אילנות אלו למטה, היא כולה בזמן ימי הסוכות. והתעוררות שלהם תלויה באלו קדושי המלך, כלומר, בנטילת לולב של ישראל. וכשישראל נוטלים אותם, הכל מתעורר בזמן הזה, והעולם, המלכות, מתברך לשפוך ברכות אל עוה"ז.

קיב כתוב, קול ה' על המים, אל הכבוד הרעים. זהו אברהם, מידת החסד. קול ה' בכוח, זהו יצחק, גבורה. קול ה' בהדר, יעקב, ת"ת. קול ה' שובר ארזים, נצח. קול ה' חוצב להבות אש, הוד. קול ה' יחיל מדבר, צדיק, יסוד. קול ה' יחולל איילות, צדק, מלכות. וכולם גדלים על הים, בינה, ומושקים במים, בשפע בינה, להתגדל. כמ"ש, ונהר יוצא מעדן להשקות את

הוא ו"ק דגוף. וכיוון שג"ר דחכמה נגנזו, ואינם מתגלים אלא ו"ק דחכמה, ע"כ מקומם בו"ק דגוף, שהוא נו"ה. שזה ערבי נחל.

קטז) וערבי נחל נקראים, משום שמצד הנחל, בינה, יוצאות הגבורות, הארת חכמה עם הדינים שבהם. וביום ההוא מתעוררים ומסתיימים. ביום ההוא כתוב, וישב יצחק ויחפור את בארות המים. בארת כתוב חסר ו', משום שרומז על המלכות, שנקראת באר. מהו וישב? כי ביום הראשון של החודש, ברה"ש, הייתה התחלת הדין בכל העולם, ויצחק, קו שמאל, קם לכיסא הדין לדון העולם. ובהושענא רבה ישב יצחק לעורר דינים ולסיים הדינים. ויחפור את בארות המים, כלומר, לשפוך גבורות לכנסת ישראל, המלכות, הבאר, לעורר את המים, הארת החכמה, כי המים בגבורות יורדים לעולם, שאין הארת חכמה נמשכת אלא עם דינים ביחד.

כי ברה"ש התחילו הדינים דקו שמאל להתגלות, שהייתה אז המלכות בעניין ב' מאורות הגדולים, והלבישה קו שמאל דבינה. ובתקיעת השופר התמעט קו השמאל ע"י קו האמצעי, ע"י ב' פעולות: תחילה במנעולא, הממעט אותו לגמרי, ואח"כ ע"י המפתחא, המכשירו לקבל ו"ק דחכמה. וביוה"כ ע"י עליית המלכות לבינה, נגלה בה ו"ק דחכמה, בה' עינויים שקיבלה מקו שמאל דבינה. ואחר יוה"כ התחילו להתגלות החסדים להלביש את החכמה, שאין החכמה מאירה זולתם, ונמשך תיקון חכמה בחסדים ע"י הקפת המזבח, עד יום הושענא רבה, מלכות של ז' ימי סוכות, חגי"ת נהי"מ. וע"כ צריכים לעורר מחדש את החכמה בתיקון החסדים בהקפת המזבח, כדי לתקן עימה את יום השביעי, ולסיים בכלל את המשכת החכמה. כי כיוון שהגיעה למלכות, שוב אין צריך עוד להמשיכה.

קיז) ומשום שאלו הגבורות אינם יורדים אלא ע"י עננים, דינים, וביום המעונן אין הרוח של עמודי העולם מתיישב בהם, אלא כך מוכרח להיות, משום שהעולם צריך להם. משום שהעולם נברא בדין, ברה"ש. ומשום זה צריכים הדינים להתגלות תמיד עם המים, שהוא הארת החכמה, כדי שהרשעים לא ייאחזו בקו שמאל, ויחזירו הדינים דרה"ש. והכל צריך להיות כך. משום זה הכל תלוי במעשה. וע"כ הכהן במעשה ותיקון שהוא עושה למטה, במעשה הקרבן, מתעוררים עליונים ותחתונים לתקנם, ומתתקנים על ידו. אף כך, ע"י המעשה דדי מינים, וערבה שבהושענא רבה, מתתקנת החכמה ע"י הדינים שמתגלים עימה, שלא תהיה בה אחיזה לרשעים.

קיח) הערבה דומה לשפתיים, ביום הזה. שביום הזה הדבר תלוי בשפתיים. כי ביום הזה

גמורים נכתבים לאלתר למיתה. ובינוניים תלויים ועומדים עד יוה"כ. והנה מצדיקים גמורים ורשעים גמורים אין מדובר בהם, כי כבר נגמר דינם ביום אי של רה"ש. וכל המדובר הוא בבינוניים. שהם תלויים ועומדים עד יוה"כ. אם עושים תשובה, נחתמים לחיים. והרשעים, שאינם עושים תשובה, נחתמים למיתה.

וסוד כפרת עוונות שביוה"כ, הוא המשכת הארת חכמה ע"י עליית המלכות לבינה, שאין כפרת העוונות אלא ע"י גילוי אור החכמה, אור החיים. וע"כ הבינוניים, שעשו תשובה, זוכים אז לכפרת עוונות, ולחתימה לחיים. אמנם עוד לא נגמר הדבר בשלמות, כי אור החכמה אינו מאיר בלי חסדים, וזמן המשכת החסדים להלבשת החכמה, הוא בז' ימי סוכות. ונמצא שביום השביעי, הושענא רבה, נגמרה התלבשות החכמה בחסדים. ואז נשלמת החתימה לחיים, שנעשתה ביוה"כ.

ועד"ז לאותם שלא עשו תשובה, ונחתמו למיתה ביוה"כ, עוד לא נגמרה לגמרי החתימה, כי יש להם זמן לשוב עד יום השביעי של סוכות, כי עד אותו זמן נמשכת עוד החכמה. ואם ישובו, יתכפרו עוונותיהם על ידה, ויזכו לאור החיים. וע"כ נבחן יום הושענא רבה ליום של מסירת פסקי דינים למלאכים, אם לחיים ואם למוות. כי לאחר שנמסרו פסקי הדינים למוציאים לפועל, כבר אין מחזירים אותם. והוא משום, כי אחר יום הושענא רבה אין עוד המשכת חכמה. ומחמת שאח"כ אין עוד המשכת חכמה, וע"כ פסקי הדינים יוצאים מבית המלך, שנמסרים למוציאים לפועל, ואין מחזירים אותם יותר. והגבורות מתעוררות ומסתיימות ביום ההוא, כי הגבורות, שהוא המשכת החכמה, מסתיימת ביום הזה, ואין ממשיכים חכמה לאח"כ.

קטו) וביום הושענא רבה צריכים גבורות, כדי להמשיך מים, שהוא הארת חכמה, שאינה נמשכת אלא עם גבורות ודינים. ולסיים אותם אח"כ. כי ביום ההוא מסתיים הדין, שאין צריכים להמשיך עוד הארת החכמה, הנמשכת בדין. וע"כ צריכים להכות הערבות על הארץ, ולסיים אותם, דהיינו הארתם, שלא יימצאו. כי ביום הזה ישנם התעוררות החכמה וסיום החכמה. וע"כ בערבי נחל, הרומזים על נו"ה, שבהם מתגלה החכמה ע"י דינים, אנו עושים התעוררות וסיום.

הקרקע - היא בחינה אחרונה שבמלכות. וכשמכים הערבות על הקרקע, נמשכת הארת החכמה עם הדינים לבחינה האחרונה של המלכות, ששם סיום ההארה. והטעם שהחכמה אינה מתגלית אלא בהעקבות, בנו"ה, משום שמחזה ולמעלה ג"ר דגוף, ונו"ה שמחזה ולמטה

העכו"ם מסיימים ברכותיהם. וע"כ כתוב, אהבתי אתכם אמר ה'.

כי אוה"ע אחוזים בקו שמאל, שמשם הארת החכמה, ואינם יכולים לקבל מקו ימין, חסדים, כי שורשם רק בשמאל. ולפיכך בז' ימי סוכות, שהחכמה נמשכת בהם מקו שמאל, ע"י מעשה המצוות, מקבלים אז אוה"ע את ברכותיהם. וזה ע"י (70) פרים שאנו מקריבים בז' ימי החג כנגד ע' אומות, שמשם יניקתם. ונמצא שביום השביעי, אחר חבטת הערבה, שכבר נפסקה המשכת החכמה, נפסקו הברכות מהאומות, כי אין להם עוד ממה לינוק. ע"כ נאמר, שביום הזה העמים עכו"ם משלימים ומסיימים הברכות שלהם, שכבר נפסקה ביום הזה המשכת החכמה, שהיא כל הברכות שלהם. ושורים בדין, כי אינם יכולים לינוק חסדים מימין. והם בריקנות.

אבל ישראל, שהם דבוקים בקו אמצעי, שמשם החסדים, וכל שורשם הוא שם, נמצא, שהחכמה הנמשכת בז' ימי החג מקו שמאל, כיוון שאינה נמשכת אלא עם דינים, הרי אחר שהסתיימה הארת החכמה, הסתיימו הדינים שעיימה. וישראל ביום הזה מסיימים הדינים שלהם, משום שאין ממשיכים יותר הארת חכמה. ושורים בברכות, בחסדים, הנמשכים מקו אמצעי, שהוא שורשם. כי מזיווג ז"א ומלכות שביום שמיני עצרת, נמשכות ברכות לישראל, דהיינו חסדים לכל השנה. שבהיות השמחה מהשפעת החסדים, שאין שום אומה יכולה לקבל אותם רק ישראל בלבד, נמצא שאין אז עם המלך, אלא ישראל בלבד. כי הארת השמאל, שהוא משורשם של האומות, הסתיימה, ואין להם עוד מה לינוק. והארת קו האמצעי, הארת החסדים, שהוא משורשם של ישראל, מתחילה בשמיני עצרת, ונמשכת בכל השנה.

קכ הרי אנו רואים את עשיו שהוא בשלווה, במלכות, בערים גדולות עליונות, ושולט על העולם. למה כתוב, ואָשִׁים את הַכִּיּוֹ שִׁמְמָה? בכל מקום כך הוא, כיוון שהמלך הקדוש גוזר גזירה, ושם גזירה היא בפסקי דינים שלו, הכתוב מעיד כמו שנעשה, ואע"פ שעוד לא יצא פסק הדין לפועל. וע"כ כתוב, ואָשִׁים את הַכִּיּוֹ שִׁמְמָה. כי כבר שיוויתי את זה בפסק דין שלי. והדבר יתקיים בזמנו. וכן כל הטוב שגזר על ישראל, הוא יתקיים בזמנו. כמ"ש, אני ה' דיברתי ועשיתי.

מצווה המלך לתת פסקי הדינים אל הממונה, והדינים מסתיימים, ונסתם לשון הרע מן העולם. ביום הראשון של החודש, התחלת הדין הוא, והסיום ביום הזה.

ביום א' של החודש נאחזה המלכות בקו שמאל דבינה, יצחק. וע"י תקיעת שופר התעורר קו האמצעי להזדווג על מסך דחיריק, למעט הקו שמאל. תחילה במנעולא, ואח"כ במפתחא. שפירושו, שהמלכות עלתה לבינה, והבינה חזרה לו"ק בלא ראש. והנה מצד אחד נעשה תיקון בזה להכניע הדינים דקו שמאל ולהכניע שיתייחד בימין. אבל מצד הב' נאחזו הדינים דקטנות בבינה, מחמת עליית המלכות בתוכה, שמחמת זה יצאו החיצוניים בלשון הרע על הבינה, לומר שיש בה חיסרון, כדי שייאחזו בה במקום בחיסרון כדרכם. ע"כ היה צורך לסתום פי החיצוניים, שלא ידברו לשון הרע על הבינה. וזה נעשה ביוה"כ ובז' ימי סוכות, שהמלכות חזרה וירדה מן הבינה, והבינה קיבלה בחזרה את הג"ר שלה מבחינת ו"ק דחכמה.

וע"כ נאמר, שנסתם לשון הרע מן העולם, שביום הושענא רבה נגמרה חזרת ו"ק דחכמה אל הבינה כמקודם לכן, ונסתמו פיות החיצוניים מלדבר לשון הרע על הבינה. ואחר שפסק לשון הרע, אין צורך עוד להמשיך חכמה, המביאה עימה דינים. כי אחר שנסתמה לשון הרע, אין צורך עוד לגילוי החכמה. וע"י המצוות התלויות במעשה, שהם נטילת לולב וערבות, נמשכה החכמה וע"י מצוות התלויות בדיבור, בשפתיים, ממשיכים החסדים. ונאמר, שערבה דומה לשפתיים, ביום הזה. כי בערבה מעוררים החכמה עם הגבורות ומסיימים אותה, שמכאן והלאה לא נמשיך עוד אלא חסדים ממצוות התלויות בשפתיים. וע"כ יש רמז על זה, שהעלים של הערבה דומים לשפתיים.

קיט ביום הזה העמים עכו"ם משלימים ומסיימים הברכות שלהם, ושורים בדין. וישראל ביום הזה מסיימים הדינים שלהם ושורים בברכות. כי בשמיני עצרת עתידים להשתעשע עם המלך, לקחת ממנו ברכות על כל ימות השנה. ובשמחה היא לא נמצא עם המלך אלא רק ישראל לבדם. ומי שיושב עם המלך ולוקח אותו לבדו, כל מה שרוצה הוא מבקש, והמלך נותן לו. וע"כ ישראל מתחילים לקבל הברכות, ועמים

שלוש מדרגות שעל הקרבן

[ג' דרגין דעל קרבנא]

קכא וזאת תורת האשם. וזאת תורת המנחה. וזאת תורת זבח השלמים. זאת תורת החטאת. אם למטה, זאת היא בכל, ואם למעלה, זאת היא בכל. כי זאת, המלכות, כוללת כל האורות

והם ממונים על השיר של שבחי המלך הקדוש, לייחד אותו בייחוד השלם כראוי. והרועים פשעו בו, אלו הם שרי העם, שהם רועים את העם, כרועה המנהיג את צאנו.

קכג אלה הם שלוש מדרגות, ג' קווים, שצריכים להימצא תמיד על הקרבן, למצוא רצון למעלה ולמטה, ושתמצאנה ברכות בכל העולמות. הכהן מקריב קרבן ומכוון לייחד השם הקדוש כראוי, ולעורר את הצד שלו, צד ימין, חסד. והלויים מכוונים בשיר לעורר הצד שלהם, צד שמאל, גבורה. ולהיכלל בצד של הכהן. וישראל, הרועים, קו האמצעי, ת"ת, מכוונים הלב ורצון לתשובה שלמה, ונכנעים לפני המלך הקדוש, שלוקח הכל. ומתכפרים עוונותיהם, ונמצאת שמחה בעליונים ותחתונים.

שממנה ולמעלה, שהיא מקבלת לתוכה את כולם. וכן למטה, שהיא משפיעה לכל העולמות שממנה ולמטה, וכוללת כולם. וע"ז נאמר השם, זאת, בכל הקרבנות, להיותה כוללת אותם כולם. ומי שעוסק בתורה לוקח את המלכות לחלקו לגמרי, ומתאחד בכל הבחינות שלה, שהם, אשם, מנחה, שלמים, חטאת. וע"כ אינו צריך עוד להקריב קרבן על עצמו.

קכד כתוב, הכהנים לא אמרו, איה ה' ותופשי התורה לא ידעוני והרועים פשעו בי. הכהנים, אלו הכהנים המשמשים בכהונה גדולה, ומקריבים דברים קדושים למקומם, ומייחדים ייחוד כל דבר ודבר כראוי. ותופשי התורה, הם הלויים, התופשים בכינורות הבאים מצד התורה. והתורה ניתנה מצד שלהם, צד השמאל, גבורה.

המקרה במים עליותיו

וחוזרים למקומם.

קכז ויש בצד הקליפות, שהתהומות עולים אלו על אלו, ויש תהום עליון, בינה דקליפות, ויש תהום תחתון, מלכות דקליפות. ובכולם שוכנים בעלי הדין מצד הדין הקשה. ויש בתוך תהום התחתון שלהבות השורפות ניצוצי אש, הממונים על דיני העולם, לשרוף הרשעים באש, הנמשכת מנהר דינור. וכולם אש, ומראה שלהם אש לוחטת, ועומדים בין עליונים לתחתונים.

קכח וכשעשן המזבח עולה, עוברים ונאבדים מלאכי חבלה מתהום התחתון, העומדים לכלות ולהאביד. ואותה הנזילה של אש חזק מנהר דינור, חזק ועליון, חוזרת למקומה. וכל החיצוניים נהנים מעשן המזבח, משום שנתקן כנגד מזבח העליון, וע"כ נהנים ממנו. והם קרבים לעשן הזה. והוא עשן אמורים ופדרים שמתאכלים בלילה, שמהם ניזונים החיצוניים. ועשן אחר עולה מן הקרבנות ביום, שהוא לקדושה. כי לכל אחד ואחד מזין העשן, הן לקדושה והן לס"א. והוא רצון הכל העולה למעלה, מפני שהוא נחת רוח אל המלך הקדוש.

קכז המקרה במים עליותיו. הקב"ה כשברא העולם, הוציאו מתוך מים, וערך אותו על מים. חילק את המים לבי' חצאים, מחצה למטה, ומחצה למעלה, ועשה בהם פעולות. ממחצה שלמטה עשה ותיקן את העוה"ז, וערך אותו על מחצה הזו, ותיקן העולם למעלה ממנה. כמ"ש, כי הוא על ימים יסדה. ומחצה האחרת העלה למעלה, וספן עימה תקרות העליונות. כמ"ש, המקרה במים עליותיו.

קכח ועשה רקיע בין שתי המחצות האלו. כמ"ש, יהי רקיע בתוך המים. ועליהם תיקן וסידר מלאכים עליונים קדושים, מתוך הרוח שנגזר מפיו. כמ"ש, וברוח פיו כל צבאם.

קכט ובאלו המלאכים תיקן וסידר מזמורי שבחיו ביום. והם מתערבים בלהבות אש. ואלו גדודי צבאות, אומרים שירה ביום, תשבחות בבוקר, וזמירות בערב. כשמגיע הלילה, כולם פוסקים מלומר שירה. אלא מלאכים אחרים אומרים שירה בלילה. כי אלו שביום אינם מזמרים בלילה. למעלה מהם יש גדודי אש, העומדים בשלהבת חזקה, ומריחים אש אוכלת,

אש המזבח רובץ כאריה

[אשא דמדבחא רביע כאריה]

קל בדומה למלך, שהעם שלחו לו מתנה, והייתה רצויה לפניו, אמר לעבדו, לך וקח מתנה זו שהביאו לי. כך אמר הקב"ה למלאך אוריאל, לך וקבל המתנה, שבניי הקריבו לפניי. כמה השמחה הייתה נמצאת בכל, וכמה מתיקות הייתה נמצאת בכל, בשעה שהכהן והלוי ואותו שהקריב הקרבן, היו מכוונים להקריב הקרבן כראוי בייחוד השלם.

קכט במזבח עולה ונראה אוריאל, כמראה אריה גיבור הרובץ על טרפו. והיו כהנים וישראל רואים ושומעים, שהיו יודעים, שקרבנם התקבל ברצון לפני המלך הקדוש. ואש אחר עליונה וקדושה ירדה מלמעלה, שהיא המלאך אוריאל, כנגד אש התחתונה שנתנו על המזבח, אז היה האדם הולך ומזדעזע לפני אדונו, ושב בתשובה שלמה.

כלב אחד חצוף רובץ על הקרבן. אז היו יודעים שהקרבן לא התקבל ברצון.

קלג) בדומה למלך, ששלחו לו מתנה. ראה אותה המלך שאיננה כדאית להקריבה לפניו, אמר המלך, תסלקו מתנה ההיא, ותנו אותה לכלב, כי אינה כדאית להביאה לפניי. כך בשעה שהקרבן נקרב, ולא התקבל ברצון, נמסר הקרבן אל הכלב. ומשום זה היו רואים צורת כלב על המזבח.

קלא) ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה. אש, אוריאל, שירד כמראה אש בשלהבת, עד שירד למזבח לקבל המתנה, הקרבן, והיה נראה כאריה גדול רובץ על הקרבן.

קלב) וכשישראל לא נמצאו זכאים, או אותו שהקריב הקרבן לא הקריב כראוי, ולא התקבל קרבנו, היו רואים שהעשן לא היה עולה בדרך ישר, והיה קם רוח אחד מן הנקב של הקליפות שבצפון, ובא אל המזבח, והיו רואים צורה של

שריפת קודשים

ומלכות, שהם זה תחת זה, ואיך יתכן לדמות אותם לכהן לוי ישראל, שהם ג' קווים, שהימין מול השמאל והאמצעי ביניהם, וכולם במדרגה אחת:

והעניין הוא, שזה דומה לאו"א וישו"ת וזו"ן, שהם ג"כ ג' מדרגות זה למטה מזה. ועכ"ז הם נעשים ג' קווים במדרגה אחת. כי או"א, בעת שהם מעלים הבינה ותו"מ שלהם, עולה עימהם גם מדרגה התחתונה, ישו"ת, הדבוקים בבינה ותו"מ אלו. ואלו ישו"ת, העולים לאו"א, נעשים אז קו שמאל לאו"א. ואח"כ בינה ותו"מ דישו"ת, שעלו לישו"ת, כבר העלו עימהם גם הם את מדרגה התחתונה שלהם, זו"ן, למקום ישו"ת, שהוא עתה באו"א. ונמצאים כל ג' המדרגות, שהיו מתחילה זו תחת זו, שהם עתה ג' קווים במדרגה אחת. שאו"א קו ימין, וישו"ת קו שמאל, וזו"ן קו אמצעי.

ועד"ז ממש, נעשו תורה נביאים וכתובים לג' קווים. כי בעת שת"ת, תורה, העלו בינה ותו"מ שלהם, עלו עימהם גם המדרגה התחתונה שלו, נו"ה, הנביאים, למקום הת"ת, ונעשו קו שמאל שלו. ואלו נו"ה, בעת שהעלו בינה ותו"מ שלהם, עלתה עימהם גם המלכות לנו"ה, שהם עתה בת"ת. ונמצא עתה, שהם שלושתם במקום ת"ת, ונעשו ג' קווים. שת"ת קו ימין, ונו"ה קו שמאל, והמלכות קו אמצעי.

אמנם יש לדעת כאן הכלל, שאין מלכות בלי יסוד. וע"כ אע"פ שכתובים הם מלכות, כוללת המלכות גם יסוד. באופן, שיסוד ומלכות נעשו לקו אמצעי לת"ת ונו"ה, ע"ד הזו"ן שנעשו קו אמצעי לאו"א וישו"ת. וכדי להעיר את זה, מדייק הזוהר ואומר, שג' אשות לבן שחור ותכלת, אע"פ שהם זה תחת זה, כמו תורה נביאים וכתובים, מ"מ הם ג' קווים, כמו כהן לוי ישראל.

אור הנר הוא אור המלכות, כי המלכות נקראת נר. אלא כמו שאנו אומרים בז"א, שהוא כולל כל ג' קווים דבינה, מטעם, כיוון ששלושה יוצאים מאחד, אחד עומד בשלושתם, אף המלכות אחר שנעשתה לקו אמצעי, בין תורה לנביאים, ימין

קלד) ותצא אש מלפני ה', ותאכל על המזבח את העולה. זה אוריאל, שנראה כשלהבת אש על המזבח. שהיה רובץ על הקרבן. ואז השמחה הייתה בכל, כי נתקבל ברצון. כמ"ש, וירא כבוד ה' אל העם. ואם לא היה ביום הזה, הבלבול של מיתת בני אהרון, הנה מיום שיצאו ממצרים, לא הייתה נמצאת נחת רוח כזו למעלה ולמטה.

קלה) מצווה לשרוף קודשים באש. והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. יש קודש, ויש קודשים, ויש קודש הקודשים. מה הנאָה יש להקב"ה מהקודשים שנשרפו? האם בשביל יצחק, שבשעה שישראל בצרה, עולה לפניו אפרו של יצחק, וע"כ צריכים לשרוף הקרבן עד אפר להזכיר זכותו, שאם חייבים שריפה יהיו ניצולים בשבילו? ואם בשביל בני אהרון, שהיו כמו שריפת קודשים, כמ"ש, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו, ומיתתם היא כפרה לישראל, כמו שריפת קודשים. האם גם זהו רק דרש?

קלו) אלא שלוש אשות בנר, אש לבן, אש שחור, אש תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי ישראל, ותכלת היא השכינה, שקרובה לנו, ושורה על התחתונים. והיא נאחזת באלה הפתילות, שהם כנפי מצווה, שנאמר בהם, ועשו להם ציצית, ותכלת זו, השכינה, דין, שאוכלת קרבנות ועולות.

נר"ן של האדם נקראים קודשים. הנפש קודש. הרוח קודשים. והנשמה קודש קודשים. ובסתרי תורה מתבאר סוד שריפת קודשים, בשריפת נר"ן של אדם, שהוא קודש קודשים לפני ה'. מהי ההנאה שיש להקב"ה משריפת הנשמות, הנקראות קודשים? ג' אשות אלו הם כנגד תורה ונביאים וכתובים, שאש לבן כנגד תורה, ת"ת. ואש שחור כנגד נביאים, נו"ה. ואש תכלת כנגד כתובים, מלכות.

והם כנגד כהן לוי ישראל, ג' קווים. ונמצא שתורה כנגד כהן, קו ימין, ונביאים כנגד לוי, קו שמאל, וכתובים כנגד ישראל, קו האמצעי. ויש להבין, הרי תורה נביאים וכתובים הם ת"ת, נו"ה

להקב"ה, שיקבל ויקרב הה' השורפת ומכלה, המלכות, לשמו הויה, ולהחזיר בתשובה הה' אל יה"ו אהיה, שהם ביחד חשבון מ"ב (42). כלומר להשיב הה' ליה"ו, ויהיה הייחוד העליון שבבינה הויה אהיה. שהויה הוא חכמה, ואהיה הוא בינה. כי מטרים שנשלם הייחוד, קוראים למלכות אדני, שבהם אותיות דין, להורות על דין של המלכות שהוא דין. ושהייחוד הויה אהיה אינו שלם.

קמז ויכוון בשם המפורש, יוד הא ואו הא, הויה במילוי אלפים, שהוא ז"א, שיתייחד בלב אחד, במלכות. ובו יכוון כשמוציא את רוחו. ובנפש שלו, מקבל עליו מיתה וייסורים. ובנשמה שלו, מתוודה בכמה וידויים ומתחרט.

קמא בנפש מקבל עליו מיתה שחיטה שריפה. ואם צריך ארבע מיתות ב"ד, סקילה שריפה הרג וחנק, מקבל אותם על הנפש שלו, מאדני. ובנשמתו, מתוודה בכמה וידויים, וחוזר בתשובה אל השם אהיה, בינה, הנאחו בב' שמות הויה הויה, כי החכמה נקראת הויה בייחוד הויה אהיה, וז"א נקרא הויה. והבינה מקבלת מחכמה ומשפיעה לז"א, ונמצאת נאחזת בין שניהם.

קמב ויכוון במחשבתו להוציא מפיו וידוי, וקבלת מיתה עליו בלב אחד, שייחד המלכות, לב, בייחוד של הויה אחד, שהוא שם המפורש, יוד הא ואו הא, הויה במילוי אלפים, ז"א, שבו הכהנים כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם ואומרים, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כבוד בגי' ל"ב (32), המלכות, לב. ובו מתכוון לגמור את השם, לגמור הייחוד של מלכות עם הויה.

קמג ומאין יודע עם הארץ כל אלו הכוונות: ודאי עם הארץ הוא כשור, או שה, או עז, או תור, או יונה, המוקרבים על המזבח, כמו הבהמות אינן יודעות תורה, שם הויה, כך עם הארץ אינו יודע. אלא מיכאל כהן גדול עושה אותו עולה וקרבו לפני ה', והוא מכוון בשם המפורש בעליית רוחו, שייצא רוחו בלב אחד, ובכל אלו הכוונות, כמו שרוח האדם עולה בכל לילה, שעולה למיין אל המלכות.

קמד ומשום זה אמרו חכמים, שוב יום אחד לפני מיתתך, כי בכל יום ויום צריך האדם לחזור בתשובה ולמסור רוחו אליו, שייצא באחד. כמ"ש, בידך אפקיד רוחי.

כי ב' מיני שריפות הן:

א. שריפת נותר, המנועולא, מלכות דמדה"ד שעולה ונגלה במלכות הממותקת מחמת חטאי התחתונים, בעניין לא זכה הרי רע. אשר התכלת, המלכות, הנאחזת במנועולא, שורפת אותם. ע"כ נאמר לעיל, אם המלכות, תכלת, מוצאת בני אדם, שהם עצים יבשים, כמו פתילות יבשים בלי

ושמאל, הרי גם המלכות כוללת אותם. אשר אש הלבן קו ימין. ואש השחור קו השמאל. ואש התכלת קו האמצעי. אבל התכלת, עצם המלכות, שנעשתה לקו אמצעי, כוללת בתוכה גם יסוד. והיסוד, הכלול בה, ימין שבתכלת. והמלכות עצמה השמאל. ומבחינה זו, אע"פ שאנו אומרים, שהתכלת קו אמצעי, עכ"ז היא קו שמאל, מטעם היותה כלול מימין ושמאל. אשר הימין היסוד. ועצם המלכות, התכלת, שמאל.

והיא נאחזת באלה הפתילות, שהם כנפי מצווה, שנאמר בהם, ועשו להם ציצית. כי הלבן שבציצית קו ימין, והתכלת שבציצית קו שמאל. ונודע, שאין השמאל נכלל בימין שיוכל להאיר, אלא ע"י מסך דחיריק, הנאחו בו וממעטו, שהוא הפתילה, ודבר הגס שאור התכלת שבנר נאחו בו. וכנפי מצווה, כנפי הטלית, הוא הפתילה והדבר גס שהתכלת שבציצית נאחזת בו, המסך דחיריק, שנאמר בהם, ועשו להם ציצית. שע"י הכנף נאחזים הלבן והתכלת זה בזה ומתגלה אור הציצית. וחוף מזה שהתכלת נאחזת בפתילה, המסך דחיריק, ושורפת אותו, היא ג"כ שורפת קרבנות ועולות, שהן הנשמות.

כי הביא ב' מצוות בשריפת קודשים, שהם לשרוף הקודשים על המזבח, ולשרוף הנותר ממנו עד יום השלישי. ואלו ב' מיני שריפות נוהגים גם בנשמות. ושריפת הנותר מורה על הדינים, מנועולא ומפתחא, המסך דחיריק. וכמו כן הם עולים מחמת חטאי התחתונים, ומתדבקים במלכות, בתכלת. אשר אז התכלת שורפת אותם ומבטלת אותם. וזה שריפת נותר. ויש גם שריפת קודשים על המזבח, שריפת הנשמות, שהמלאך מיכאל עומד ומקריב אותם על המזבח של מעלה.

קלז אם המלכות, תכלת, מוצאת בני אדם, שהם עצים יבשים, כמו פתילות יבשים בלי שמן, התורה ורחמים, המלכות, היא שורפת אותם. ומשום שעמי הארץ בהמות, שהם שקץ, התכלת, שהיא השם אדני, המלכות, שורפת אותם, משום שקרבים אליה עם שרץ, יצה"ר, וזר. כמ"ש, והזר הקרב יומת.

קלח ואם חוזרים בתשובה לפני מיתתם, כשמלאך מיכאל שוחט אותם, שהוא כהן גדול, האריה האוכל קרבנות, היורד עליהם להקריב אותם קרבן לפני ה'.

קלט ומטרים שיוצאת נשמתו, הכהן הגדול מתוודה בכמה וידויים. וכשיוצאת נשמתו, הוא היה מתכוון לגמור את השם, כלומר להשלים ייחוד המלכות, שנקראת שם, בייחוד שמע ישראל, שהוא ייחוד ז"א. וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהוא ייחוד המלכות, לקרב נשמתו קרבן לשם הויה. וצריך להתוודות

שע"י זה שוב נעשה הזיווג של הקב"ה ושכינתו משורש נשמתו.

ונאמר, שיורד עליהם להקריב אותם קרבן לפני ה'. כי שחיטה זו נבחנת, שמלאך מיכאל מקריב אותם לקרבן לפני ה', שהם גורמים בזה זיווג הקב"ה ושכינתו. שזה הקרבן. וע"כ נבחן זה שמלאך מיכאל מקריב את הנשמות על המזבח, המלכות, ושורף אותם, כמו אריה שאוכל קרבנות, שהוא דין הממותק דבינה שבנקודת החולם, שע"י זה נשחטים ונשרפים הגי"ר של הנשמות על המזבח, ונעשים מ"ן לזו"ן. שגורמים שהמלכות תחזור ותקבל הגי"ר שלה, לעת הגדלות, ותתייחד עם ז"א, קרבן.

אמנם זה שעשה תשובה רק בשעת מיתתו, לא יוכל לקבל אחר מיתתו רק את הקטנות בלבד. ועם זה זכותו גדול מאוד, כי אם יתגלגל פעם שנייה, ויזכה לעסוק בתורה ועבודה, אז ימשך הגדלות, ואז יעשה הזיווג בין ז"א ומלכות. שנאמר לעיל, וכשיוצאת נשמתו, הוא היה מתכוון לגמור את השם, ביחוד שמע ישראל, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כי יתכוון שע"י הקרבת נשמתו יזכה לגמור את הייחוד של שמע ישראל, שהוא ז"א, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהוא מלכות, שזה יהיה אחר שיתגלגל פעם שנייה.

אבל ב' ייחודים יש כאן, כי מצד נשמתו ששורשה בבינה, נבחן הייחוד השלם להויה אהיה, שהויה היא חכמה ואהיה הוא בינה. ועתה בעת הקטנות, נבחן שחסרה ה"ת להויה, ואין בה אלא יה"ו, שמורה שהוא ו"ק וחסר גי"ר. ע"כ נאמר, שצריך להתוודות להקב"ה, שיקבל ויקרב ה' לשמו הויה. ולהחזיר בתשובה ה' אל יה"ו אהיה. שיכוון לזכות לגדלות ולגמור את השם, שיקרב המלכות שהיא ה"ת, לשם יה"ו אהיה, ויהיה ייחוד השלם בבינה, הויה אהיה.

ומצד רוחו, ששורשו בז"א, נבחן ייחוד השלם דגדלות בהויה במילוי אֶלְפִים, שהוא ז"א, עם המלכות השלמה בייחוד של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. שביציאת רוחו, ששורשו בז"א, יכוון שיזכה לגדלות, שאז יהיה הייחוד בהויה דמילוי אֶלְפִים, ובלב אחד, המלכות, שתהיה בשמו אחד. שהוא שם המפורש, יוד הא ואו הא, הויה במילוי אֶלְפִים, ז"א, שבו הכהנים כורעים ומשתחווים ונופלים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כבוד בגי' ל"ב (32), לב. ובו מתכוון לגמור את השם, שהיה מתכוון לזכות לגדלות ולגמור את השם בייחוד של הויה במילוי אֶלְפִים, ז"א, והייחוד של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, המלכות. והנפש שלו, מתדבקת במלכות עצמה, שורפת אותה ומבטלת הדינים שבה.

שמן, התורה ורחמים. כלומר, עם הארץ החוטא כל ימיו, עד שנגלה עליו בשורשו שבמלכות, הדינים דמלכות דמדה"ד, בלי רחמים, שאינה נמתקת בבינה. המלכות, היא שורפת אותם, שהיא שורפת הנפש הזאת. ומשום שעמי הארץ בהמות, שיש להם נר"ן מצד הבהמות הטהורות, שהם נמוכים מאוד, ע"כ התכלת, שהיא השם אדנ"י, שורפת אותם. משום שדבוק בהם מדה"ד הקשה דמנעולא, שנקרא יצה"ר, מלאך המוות.

וע"כ נאמר עליו, והזר הקרב יומת. אמנם רק הנפש של החוטא נפגמת ונשרפת. אבל רח ונשמה שלו אינם נפגמים כלל, אלא מסתלקים לשורשם. והטעם, כי הפגם דנקודת המנעולא, הנמשך מצ"א, אינו פוגע אלא רק במלכות לבדה, ולא כלום בט"ר. וכיוון ששורש רוח ונשמה מבינה וז"א, ע"כ אין הפגם נוגע בהם, אלא שמסתלקים מחמת הכלי הפגום, ועולים לשורשם, אלא הנפש הנמשכת ממלכות עצמה היא הנפגמת ונשרפת. ושריפה זו שריפת נותר.

ב. שריפת קודשים, שריפת נשמות, כלומר, אותו החוטא שגילה בשורש נשמתו מדה"ד דמנעולא, מלאך המוות, כי ממנה נמשכת המיתה. אם עושה תשובה בעת מיתתו, ומקבל עליו מיתה ושחיטה ושריפה, כדי לעשות נחת רוח להקב"ה, אז לאחר מיתתו ממתיקים לו מדה"ד דמנעולא במדה"ר, בינה. ונודע שיש בעלייה זו קטנות וגדלות. שתחילה כשעולה המלכות לבינה, מסתלקות הגי"ר מבינה, ונשארת בו"ק בלי ראש, ואחריה מתמעטים כל המדרגות.

ונמצא שע"י זה שממתיקים לו מדה"ד במדה"ר, שהמלכות משורשו עולה לבינה שבשורשו, התמעטו הרוח והנשמה לו"ק בלי ראש. והם היו עד עתה שלמים, כי מדה"ד דמנעולא אינה פוגעת בט"ר שמשם רוח ונשמה. והסתלקות הראש מהרוח והנשמה נבחנת לשחיטה, כי השחיטה מבדלת הראש מהגוף. ואדם הזה שעשה תשובה בשעת מיתתו, זוכה להמתקת מדה"ד ברחמים. אבל מבחינת הקטנות בלבד, הנבחן כמו שחיטה.

ונאמר, ואם חוזרים בתשובה לפני מיתתם, כשמלאך מיכאל שוחט אותם, שהוא כהן גדול, האריה האוכל קרבנות, כי המלאך מיכאל, חסד, הנמשך מקו ימין, מנקודת החולם, ששם נמצאת הדין הממותק בבינה, במדה"ר, הדין הממותק הזה, הוא אריה האוכל קרבנות. וע"כ נבחר המלאך הזה, שימתיק מדה"ד שלו במדה"ר, שממעט הנשמה והרוח, שהיו שלמים, מבחינת ראש, שזה נבחן לשחיטה. ע"כ נאמר, כשמלאך מיכאל שוחט אותם, כלומר, מעביר מהם הראש, הגי"ר שלהם. אמנם קטנות זו, הנבחנת לשחיטה, מביאה אח"כ גדלות, שהמלכות יוצאת מבינה וחוזרת למקומה. ונגלים שוב גי"ר בכל המדרגות,

הגוף, עולם קטן. והם יראים מפני התלמיד חכם השולט עליהם, שנאמר, ומוֹרְאֵכֶם וּחִיתְכֶם. מצד הימין, חסד, שולט עליהם. בחסד נאמר, וירדו, כמ"ש, וַיֵּרָד מִיָּם עַד יָם, לשון שליטה. ומצד השמאל, גבורה, הם יראים ממנו, כמ"ש, ומוֹרְאֵכֶם וּחִיתְכֶם. ועליו נאמר, יודע צדיק נפש בהמתו. ששולט על הנפש הבהמית שלו.

קמח ומאחר שהוא צדיק, אין הקב"ה נותן לו שכר מצוות, ואין לו שכר בעוה"ז, ואין מזון לגוף ונר"ן הבהמיים שלו. ועני נחשב כמות. ועל הכל הוא בקביעות עם השכינה.

קמט כי ה' אלקיך אש אוֹכֵלָה הוא. אש שכינה. צריכה לו, להיות תמיד עימה, שאין לה כיבוי, שהיא אוכלת כל הקרבנות, שהם תפילות ודברי תורה. כי השכינה פרנסה של ז"א בתפילות של ישראל שמקבלת אותם. כמ"ש, פתחי לי אחותי רעייתי, כלומר, פתחי לי בתפילה. כמ"ש, אדני שפתי תפתח. שהיא, אחותי רעייתי. ואין רעייתי אלא פרנסתי, מלשון רעייה, כמו ה' רועי. כי בה בנים הקדושים, ישראל, מתקנים מאכלים של קרבנות המלך, ז"א, בכמה מיני מאכלים, בלחם התורה.

קנ כמ"ש, לכו לחמו בלחמי ושתו ביינ מסכתי. בלחמי, מימין, מצד החסד. וביין, יין של תורה, משמאל, מצד הגבורה. בנסוך המים, שהוא ימין, ויינה של תושב"כ ותשב"ע"פ, שהוא שמאל. מעמוד האמצעי, ת"ת, הכולל את ימין ושמאל, חו"ג. בבשר הקודש, בכמה קרבנות, במלכות, שעליה כתוב, בבשר היורד מן השמים עסקינן. מן השמים הוא עמוד האמצעי, ז"א, שמים. שז"א, אדם, אמר עליה, ובשר מבשרי.

קנא ובשר הקודש הזה, מלכות, הבוררת בכמה להבות מצד הגבורה, באהבת בעלה, ז"א, נשרפת באהבה, של אהבת קריאת שמע, באהבת הייחוד. אשר לילה ויומם לא תכבה. וחברים: בחייכם, אל תתנו דמי לו, להקב"ה, עד שהוא יהיה בשלהבת האהבה של ייחודו בקריאת שמע, לקיים בו הכתוב, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה.

כל זמן שהאדם לא זכה לתשובה שלמה, ולא השיג המוחין דג"ר, מחשיב אותו הזוהר לעם הארץ, ולא נקרא תלמיד חכם. אלא רק אחר שזכה למוחין דג"ר מהויה שבמילוי אלפים, ג"ר דז"א, אשר החסד שבו מתעלה לחכמה, והגבורה לבינה. וזה אמרו, ואם תלמיד חכם הוא, צריך שיהיה בו חסד, שיזכה מקודם לו"ק, שמקו ימין קומתו היא קומת חסד. שיזכה אח"כ גם לג"ר, אשר החסד מתעלה להיות חכמה. ונמצא שיש לו חסד וגם חכמה, שזה הי' שבתוך חסד, ואז הוא חסיד. ולא עם הארץ חסיד, כי חסרה לו הי' שבתוך חסד, חכמה. והוא נחשב משום זה לעם הארץ.

ונאמר, שבנפש מקבל עליו מיתה שחיטה שריפה. כי מיתה לגוף, שחיטה לנשמה ורוח, שמיכאל מעביר מהם הראש ומשאיר אותם ו"ק בלי ראש, הנחשב לשחיטה. שריפה לנפש, שמתדבקת במלכות ונשרפת בתכלת שבה, עד שראויה לתיקון הזה של המתקת המלכות בבינה ע"י מיכאל. ולפעמים שעוונותיו מרובים, הנפש צריכה לקבל על עצמה ארבע מיתות ב"ד מהמלכות, המרומזים בכתוב, והארץ, המלכות, הייתה תוהו ובוהו וחושך, ורוח. שתוהו חנק. ובוהו סקילה. וחושך שריפה. ורוח הרג.

וזה התהליך והתיקון מצ"א, מדה"ד, לצ"ב, מדה"ר. אשר תוהו ובוהו צ"א והמסך שבו. וחושך ורוח צ"ב והמסך שלו. לפיכך כשהחוטא מקבל עליו ארבע מיתות ב"ד קודם מיתתו, מועיל לו, אשר מדה"ד דצ"א שגילה בחטאיו, תעבור ממנו ותתקן במדה"ר בצ"ב, ע"י המלאך מיכאל. ויועיל לו שמיכאל יקריב נשמתו לפני ה'.

קמה ואם הוא תלמיד חכם, נאמר עליו, יודע צדיק נפש בהמתו. כי אין חכם כמו הכהן, חסד, כמ"ש, הרוצה להחכים יִדְרִים, שיתדבק בחסד, דרום. כי חסד דז"א בגדלות נעשה לחכמה. ואם הוא תלמיד חכם, צריך שיהיה בו חסד. ועם י', חכמה שבו, הוא חסיד. ומי שאין בו חכמה, אינו חסיד. ומשום זה כתוב, ולא עם הארץ חסיד. ואם יש בו ה"ר, בינה, חמישה חומשי תורה שניתנו משמאל, נקרא גיבור בתורה וירא חטא, שזוכה למידת הגבורה. ויש בו חסד, שהוא חסיד. ויש בו גבורה, שמשם ניתנה התורה, י"ה, כי בגדלות נעשו חו"ג דז"א לחו"ב. ואם הוא בור, שאין בו תורה, נאמר בו, אין בור יִרָא חטא.

קמו ומי שזכה לת"ת, ו', כי מי שזכה לחו"ג זוכה ג"כ בת"ת, כי הת"ת הוא כללות מחו"ג. והוא חכם מבין בתורה וירא חטא, שהחו"ג שזכה בהם נעשו לחו"ב, והוא חכם, מבין. יורש המלכות שלו, של הת"ת, שהיא ה"ת דשם הויה, וזוכה בה, אם הוא עושה מצוות המלך, כי המלכות נקראת מצוות המלך. ונמצא שזכה לכל ד' אותיות י' ה' ו' ה', שהם חכמה, בינה, ת"ת, ומלכות. כיוון שזכה לשם הויה, הוא זוכה לשם המפורש, שנקרא אדם, הויה במילוי אלפים, בגי' אדם, מ"ה (45), יוד הא ואו הא, שמורה על ז"א בגדלות. באותו זמן הוא שולט על הגוף, שהוא השותף של נפש הבהמית ורוח הבהמי. כי עשיית הבלי העולם היא בנפש הבהמית, והרוח הבהמי, שמדבר בהבלי העולם. והנשמה הבהמית, שבה כל מיני הרהורים ומחשבות של הבלי העולם. והתלמיד חכם שולט על הגוף ועל נר"ן הבהמיים.

קמז כמ"ש, וירדו בְּדָגַת הַיָּם ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ. דְּגַת הַיָּם רומז לנשמה, ועוף השמים לרוח, ובבהמה לנפש. בכל הארץ הוא

אמנם צריכים לדעת את ההפרש, בין הגוף ונר"ן הבהמיים שלו, לבין נר"ן הרוחניים הקדושים. כי נר"ן דקדושה נמשכים מהויה במילוי אלפים, קו אמצעי ז"א, המייחד ימין ושמאל זה בזה, באופן, שהימין נמשך ממעלה למטה, והארת חכמה שבשמאל תאיר ממטה למעלה בלבד.

והגוף ונר"ן הבהמיים של האדם נמשכים מקליפת נוגה, המעורבת מטו"ר. שיש בהם מטוב, הנמשך מייחוד דקו אמצעי בנר"ן הרוחניים. ויש בהם מהרע, הס"א וכל הקליפות, שאינם חפצים בתיקון קו האמצעי, ודבוקים בקו שמאל בלבד. וכל חפצם להמשיך הארת החכמה שבשמאל ממעלה למטה, ולקלקל הייחוד דקו האמצעי. וכיוון שהרע דקליפת נוגה מעורב בגוף ונר"ן הבהמיים של האדם, אינם יכולים להתקן בששת אלפים שנה. ולפיכך מוכרח האדם למות. כי אינם מתתקנים, אלא רק ע"י המשכת החכמה ממעלה למטה, שתהיה בגמה"ת. ואז נאמר, בילע המוות לנצח. ועד אז נבחן, שאין להם מזונות, שהוא הקיום הראוי להם.

ובזמן שאדם משיג נר"ן הרוחניים מהויה במילוי אלפים, אז נכנע הרע שבנוגה, המעורב בגוף ונר"ן הבהמיים של האדם, לבחינת הטוב שבנוגה שבהם, ואז מתלבשים נר"ן הרוחניים שבאדם בתוך נר"ן הבהמיים והגוף הבהמי של האדם, שהם כבר נכנעים לטוב שבהם, והם כולו טוב. אע"פ שאין מקבלים מזונותיהם הראויים להם, מפני שנכנעים ומתבטלים אל הטוב.

וכמ"ש, וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ, שהם נר"ן הבהמיים של האדם. ובכל הארץ הוא הגוף, עולם קטן. כי הם נכנעים אל הטוב שבנוגה, ואל נר"ן הרוחניים המלובשים בהם. ומאחר שהוא צדיק, דבוק בקו האמצעי, ואינו ממשיך הארת חכמה שבשמאל אלא ממטה למעלה. אין הקב"ה נותן לו שכר מצוות, ואין לו שכר בעוה"ז, ואין מזון לגוף ונר"ן הבהמיים שלו. כי הגוף ונר"ן הבהמיים, הם ניזונים רק ממעלה למטה, כמו הרע שבנוגה המעורב בהם. וכיוון שהוא צדיק, ודאי שאינו ממשיך להם כלום. ואחר שהצדיק קיבל על עצמו שלא לזון הגוף ונר"ן הבהמיים, והם בבחינת עני חשוב כמת, אז זוכה להשראת השכינה בקביעות, אשר השכינה שורפת את בחינות הרע שבנוגה שבהם, עד שיהיו ראויים לגמה"ת.

אין הרשע מתתקן עד שיעברו עליו ג' גלגולים. כמ"ש, כל אלה יפעל אל פעמיים שלוש עם גָּבַר. גלגול ראשון. בעם הארץ שזכה עכ"פ לעשות תשובה לפני מיתתו, שאז זוכה למיתוק הכלים, שיהיו ראויים לקבל האורות דנר"ן.

וזה מקו שמאל, שבהשגת מוחין דו"ק, שקומתו גבורה, נקרא גיבור בתורה. ואם זכה אח"כ אל הגי"ר דקו שמאל, אשר מידת הגבורה שלו מתעלה להיות בינה, ה"ר דהויה, הארת החכמה הנמשכת משמאל דבינה, הוא נקרא יְרָא חטא. מטעם, כי אין הארת החכמה נמשכת מקו שמאל דבינה, אלא רק עם גילוי דינים הקשים על הרשעים שהמשיכו החכמה מלמעלה למטה, כדי להטיל יראה ופחד על אותם שרוצים להמשיך החכמה ממעלה למטה. נמצא שהאדם שזכה להארת חכמה דשמאל הוא יְרָא חטא, שמתירא לחטוא ולהמשיך החכמה ממעלה למטה. שזה שורש האיסור של כל שס"ה (365) מצוות לא תעשה.

וצריכים לדעת ההפרש בין החכמה שבקו ימין, החסד שהתעלה לחכמה, לבין הארת החכמה שבקו שמאל, הגבורה שהתעלתה לבינה. כי החכמה דקו ימין או"א עילאין, שבעצמם הם חסדים מכוסים מחכמה, והם נקראים חכמה מב' טעמים:

א. מפני שהם מלבישים על חו"ס דא"א,

ב. בעת שנגלה הארת החכמה בישו"ת, הם מקבלים הארה זו מאו"א, המלבישים לחו"ס, ונמצאים או"א עצם החכמה וישו"ת מקבלים רק הארה. אבל גם אז, אע"פ שאו"א משפיעים הארת החכמה לישו"ת, היא רק בדרך העֶבְרָה מחו"ס לישו"ת. אבל באו"א עצמם אין החכמה מתלבשת בהם, והם תמיד בחסדים מכוסים. ושאין הי יוצאת מאוויר דאו"א לעולם. אלא ישו"ת הם המקור לגילוי הארת החכמה. כי בהם יוצאת הי מאוויר, חסדים, ונעשים אור חכמה. אמנם חכמה זו שנגלית בישו"ת, הם מקבלים אותה מאו"א עילאין. וכל מקום שזוכרת חכמה בקו ימין, היא בחינת או"א עילאין. ובחינת החכמה שבקו שמאל היא בחינת ישו"ת, הנבחנים לבינה, אלא שחזרה להיות חכמה, ולא חכמה ממש.

ואם הוא בור, שאין בו תורה, נאמר בו, אין בור יְרָא חטא. כי כל עוד שלא זכה לגי"ר דקו שמאל, שהוא הארת החכמה שבקו שמאל, המתגלה ביחד עם דינים קשים על רשעים החוטאים, אין לו יראה מלחטוא. כי אין יראת חטא באה, אלא מהסתכלות בדינים, המתגלים על החוטאים בעת גילוי הארת החכמה.

בעת שזוכה להשיג הגי"ר, ויש לו נר"ן מהויה במילוי אלפים, אז מתלבשים נר"ן האלו בנר"ן הבהמיים של האדם, ובגוף הבהמי שלו. שע"י התלבשות הזאת נכנעים נר"ן הבהמיים אל נר"ן הרוחניים, ונר"ן הרוחניים שולטים על הגוף ועל נר"ן הבהמיים, ומהפכים אותם לקדושה. כמ"ש, יודע צדיק נפש בהמתו, ששולט על נפש הבהמית שלו.

כתוב, פעמיים שלוש עם גֶבֶר. אמנם אין הפירוש שהוא מוכרח לעשות תשובה בכל גלגול, אלא יכול להתגלגל אפילו מאה פעמים עד שיזכה לגלגול א', שהוא לעשות תשובה קודם מיתתו. וכל אלו נחשבים רק לגלגול א'. וכן יכול להתגלגל כמה פעמים, עד שיזכה לקבל נ"ר. וכל אלו נחשבים לגלגול ב'. וכן בגלגול ג'.

גלגול שני. אחר שכבר יש לו כלים הראויים לנר"ן, מתגלגל ועושה תשובה בחיים, וזוכה לקבל האורות דו"ק, שהם נ"ר, שקומתם חו"ג. גלגול שלישי. שמתגלגל ועושה תשובה שלמה, וזוכה שחו"ג מתעלים לחו"ב. ואז זוכה לנשמה. ואלו ב' גלגולים האחרונים יכולים לבוא בפעם אחת, ביחד, ולפעמים בזה אחר זה. וע"כ

שמן קטורת

ששמן וקטורת נמצאים יחד, בבוקר או בערב, שרומז על ייחוד חו"ב, כי שמן הוא חכמה וקטורת היא בינה. וע"כ מתו.

קנד ועוד שהיו דוחקים את השעה להקריב קטורת בחיי אביהם, שלא הותר להקריב קטורת לשום אדם בחייו, ועוד שלא היו נשואים, והיו פגומים. כי מי שלא נשא אישה, הוא פגום, ואינו ראוי שתימצאנה ברכות בעולם על ידו, כי הברכות אינן שורות עליו. וכש"כ שאינן נמשכות על ידו לאחרים. ועוד, שתווי יין היו. ומשום זה כתוב, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. כי קטורת חביבה היא מכל הקרבנות, והיא שמחת עליונים ותחתונים. וכתוב, שמן וקטורת ישמח לב.

קנב אע"פ שבני אהרון מתו באותה שעה, ולא הציל אותם גדלות היום, צודק היה מכמה אופנים, שלא הייתה שעת הקרבת הקטורת. כי קטורת אינה נקרבת אלא רק בבוקר ובערב. כמ"ש, והקטיר עליו אהרון קטורת סמים בבוקר בבוקר, בהטיבו את הנרות יקטירנה. כדי שיימצא שמן וקטורת ביחד. וכמ"ש, ובהעלות אהרון את הנרות בין הערביים, יקטירנה.

קנג ובזמנים אלו בבוקר ובערב נקרבת הקטורת, ולא בזמן אחר. חוץ בזמן שמגפה שורה בעולם, שאז נקרבת גם שלא בזמנה. כמו שקרה, שכתוב, ויאמר משה אל אהרון, קח את המחתה, ותן עליה אש. ובני אהרון לא הקריבו בשעה

שתי אשות [תרין אשין]

האותיות דהויה, בו ובאשתו כנגד י"ה, ובבנו ובבתו כנגד ו"ה, בקדושה ובברכה בטהרה בענוה ובבושת פנים ובכל מידות טובות הכתובים ע"י בעלי המשנה.

קנח ומתחממים באשות קדושות של איש ואישה, י"ה, שהם אש עולה ויורדת, כי אש הנקבה היא עולה ממטה למעלה, ואש הזכר יורדת ממעלה למטה. אש קודש של עצי המערכה, שהם עצי הקודש, האיברים הקדושים. ואש של גבוה יורדת, שהיא קודש קדושים. ובשביל שתי אשות אלו, אמר הנביא, באורים כבדו ה', שהם האשות של השכינה, שבה כתוב, כי ה' אלקיך אש אוכלת הוא.

קנט אלו שתי אשות, הם אש עליון, כיסא הרחמים, ואש תחתון, כיסא דין, שהם, בינה הרחמים, ומלכות דין. מלכות היא אש עולה ממטה למעלה, בינה היא אש יורדת ממעלה למטה. הויה עמוד האמצעי, ת"ת, אחוז בשתייהן. ע"כ אש עליון יה"ו. אותיות י"ה בינה, אות ו' ת"ת האחוז בה. ואש תחתון ה"ת, מלכות.

קס ת"ת כשנאחז בשתי אשות, בינה ומלכות, שורה עליו חכמה. שבו אותיות כ"ח מ"ה. מ"ה:

קנה אין מצורע אלא אותו שנעשה בזבות, שאימו התעברה עימו בימי נידתה. כי חמש דמים הם בדם נידה המטמאים, וכולם דם טמא. ויש חמש דמים טהורים. ומי שעובר עליהם, כאילו עבר על עשרת הדיברות, שהם כלל כל תרי"ג מצוות. (613)

קנו הקליפה, שנקראת שפחה, יצה"ר, מלאה מומים. משום זה, כל איש אשר בו מום, לא יקר. ומשום זה, אין הכהן צריך להתקרב למי שיש בו מום, מכל מומים שבעולם. משום שהמטרוניתא, המלכות, נאמר בה, כולך יפה רעייתי ומום אין בך. וכך אין צריך להתקרב אליה, מי שיש בו מום. ואף כך, לא צריך להתקרב אליה זר, והזר הקרב יומת. והיינו ממזר, אותיות מום זר, זכר ונוקבא וקליפות. מום הנקבה, זר הזכר. ומשום זה ציווה, ואל אישה בנידת טומאתה לא תקרב. ועל אותם שקרבו אליה, נדב ואביהוא, כתוב בהם, ויקריבו לפני ה' אש זרה, אשר לא ציווה אותם, ותצא אש מלפני ה', ותאכל אותם וימותו.

קנז קרבן האותיות, ייחוד אותיות השם, י' באיש, ה' באישה, שהם או"א, ו' בבו, חתן, ז"א, ה' בכלה, המלכות. אשרי הוא מי שמייחד ומקרב

אשר עם המילוי, ועם מילוי המילוי, הם מ"ב אותיות. ומשום זה אין האדם שלם, אלא בבן ובת. **קסא** ומי שאין לו בן, ו' דהויה, מסתלקת ממנו י' דהויה. ומי שאין לו בת, ה"ת דהויה, מסתלקת ממנו ה"ר, האם של בת זוגו, כי האותיות אינן שורות זו בלי זו. ומשום זה, באיש ואישה בן ובת, שנעשו כראוי, שורה עליהם הויה, ונקראים, בניס אתם לה' אלקיכם.

יוד הא ואו הא, שבג"י מ"ה (45). כ"ח שלו הוא מילוי המילוי של הויה במילוי אלפים: יו"ד, וא"ו, דל"ת. ה"א, אלף, ואו, אלף, הא, אלף. ועם ד' אותיות הויה פשוטים בלי מילוי, הם ביחד מ"ב (42). ארבע אותיות הויה בלי מילוי, ועשר אותיות של הויה במילוי, וכ"ח (28) אותיות של הויה במילוי המילוי. וכל מ"ב אותיות אלו נמצאות באדם, ובאשתו, ובבניו, שהוא ארבע אותיות הויה,

זאת משחת אהרון

קסב זאת משחת אהרון ומשחת בניו. זאת, המלכות, המשחה של אהרון. כי אהרון נמשח מחכמה, והביא משמן המשחה העליון מלמעלה, שהוא חכמה, והמשיך אותו למטה, למלכות. וע"י אהרון נמשחה המלכות, ממשחת קודש להתברך. וע"כ כתוב, זאת משחת אהרון ומשחת בניו.

קסג ויאמר אליה אלישע, מה אעשה לך, הגידי לי, מה יש לך בבית. מכאן, שאין הברכה שורה בשולחן ריק, ועל דבר ריק. ותאמר, אין לשפחתך כל בבית, כי אם אָסוּךְ שָׁמֶן. אמר לה אלישע, ודאי הוא עזרת הנס, מה שיש לך שמן, שהוא חכמה, כי ודאי הוא במקום החכמה,

קסד ויעמוד השָׁמֶן, שכתוב, בקרן בן שָׁמֶן. קרן מלכות, שמן חכמה. כתוב, שמן תורק שמך. השמן, חכמה, משפיע לשמן, מלכות. להראות שמשמן חכמה, נמשכות ברכות ע"י הכהן, והכהן ממשיך אותו למטה, ומושח לזאת, המלכות. כמ"ש, זאת משחת אהרון ומשחת בניו. שזאת מלכות, נמשחה ע"י אהרון, שהוא המשיך השמן מחכמה. וכתוב, כשמן הטוב על הראש. הרי שהשמן נמשך על ראש אהרון. והוא ממשיכה למלכות.

קסו וע"כ כתוב, זאת משחת אהרון ומשחת בניו. זאת, המלכות, המשחה של אהרון. כי אהרון נמשח מחכמה, והביא משמן המשחה העליון מלמעלה, שהוא חכמה, והמשיך אותו למטה, למלכות. וע"י אהרון נמשחה המלכות, ממשחת קודש להתברך. וע"כ כתוב, זאת משחת אהרון ומשחת בניו.

כי עימדן מקור חיים

קסה כי עימדן מקור חיים, באורך נראה אור. כי עימדן מקור חיים, זהו שמן העליון הנמשך ואינו נפסק לעולם, השורה בתוך חכמה העליונה על הכל. כמ"ש, כי עימדן, ששורה עימדן באהבה שעל הכל, ואינו נפרד ממך לעולם. מקור חיים, בינה, כי חו"ב דבוקים יחד, בזיווג שאינו נפסק לעולם. ונקראת הבינה מקור חיים, משום שהיא המקור והמעייין של החיים, שהוא השפעת החכמה, חיים. להוציא החיים מן החכמה, בשביל האילן העליון, ז"א, ולהדליק הנרות של המלכות. וע"כ האילן, ז"א, נקרא עה"ח. אילן הנטוע ונשרש במקור החיים, בינה.

קסו וע"כ כתוב, באורך נראה אור. באורך, זהו האור הגנוז לצדיקים לעת"ל. שכתוב, וירא אלקים את האור כי טוב. ומאותו האור עתידים להתלבש נר"ן האלו בנר"ן הבהמיים של האדם, ישראל, להאיר לעוה"ב.

קסז כי עימדן מקור חיים, זהו הכהן הגדול למעלה, חסד דז"א, וכנגדו הכהן הגדול למטה, בעוה"ז. וע"כ ממשיך הכהן, חסד, שמן המשחה העליון הקדוש, חכמה, למטה, למלכות, ומדליק הנרות שלמעלה, ז"ס חג"ת נה"מ, כי כהן הגדול, חסד, שלם בשלמות ז' ימים העליונים, חג"ת נה"מ, להתעטר על כל הספירות. כי החסד כולל בתוכו כל ז"ס.

קסח כי עימדן מקור חיים, זהו הכהן הגדול למעלה, חסד דז"א, וכנגדו הכהן הגדול למטה, בעוה"ז. וע"כ ממשיך הכהן, חסד, שמן המשחה העליון הקדוש, חכמה, למטה, למלכות, ומדליק הנרות שלמעלה, ז"ס חג"ת נה"מ, כי כהן הגדול, חסד, שלם בשלמות ז' ימים העליונים, חג"ת נה"מ, להתעטר על כל הספירות. כי החסד כולל בתוכו כל ז"ס.

קסט כנגד זה שלמעלה, יש ז' ימי מילואים להכהן שלמטה, בעוה"ז, כדי שיימצא הכל כעין שלמעלה. וע"כ נקראים ימי מילואים, ימי ההשלמה, כדי שיושלם הכהן, חסד, בשאר ימים אחרים, של ז"ס, כדי להשלים ז"ס ביחד. וע"כ נקראים אלו ימי מילואים, משום ששאר ספירות האחרות התאחדו בו. שאם הכהן מתעורר להשפיע, מתעוררות עימו גם שאר ספירות האחרות להשפיע, מתוך שהן התאחדו עימו יחד.

קסז כי עימדן מקור חיים, זהו הקב"ה, אילן העליון, ז"א, באמצע הגן, מלכות, הכולל כל הצדדים, הכולל ימין ושמאל. משום שאחוז בו מקור חיים, בינה, ומעטרהו בעטרות עליונות מסביב הגן. כי הגן, המלכות, מלבישה את ז"א ומסבבת אותו. ואז ז"א מקבל המוחין דג"ר,

קע ומשום זה כתוב, ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים, עד יום מלאות, ימי מילואיכם.

ז' ימים, כדי להשלים ז"ס, אז מתעטר הכהן למטה לגמרי כעין שלמעלה, כדי שבשעה שהכהן שלמטה יתעורר, יתעורר על ידו הכל למעלה, כל ז"ס, ותימצאנה הברכות למעלה ולמטה.

קעא מה השינוי שמושה, ת"ת, משח את אהרון, חסד, הגבוה מת"ת? אלא משום שהוא בן לאותו מקור החיים, בינה. וכתוב, מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שימש כל אלו ז' ימי מילואים להשרות הכל עם אהרון.

קעב ז' אורות נבראו מטרם שנברא העולם: אור תורה, אור גיהנום, אור גן עדן, אור כיסא הכבוד, אור ביהמ"ק, אור תשובה, ואור המשיח, שהם ז"ס דבריאה, חג"ת נהי"מ. ז' אורות ונרות, ז"ס, התאחדו באהרון, והוא הדליק את הנרות, והמשיך מז' נרות שלמעלה לז' נרות שלמטה.

קעג הכל היה מן העפר, והכל שב אל העפר. הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה. העפר הוא אותו העפר השורה תחת כיסא הכבוד הקדוש, בינה. הכל היה מן העפר, מלכות, ואפילו גלגל חמה, ת"ת. הלוא להיפך הוא, שהמלכות נאצלת מת"ת? הכוונה היא על המלכות שבבינה, שהיא למעלה מת"ת, וממנה היה הכל, ואפילו גלגל חמה, ת"ת.

משה הוא בן הבינה, דעת, כלומר, ת"ת שעלה והכריע בין ב' קווים של הבינה, ונעשה שם הדעת, וייחד אותם זה בזה, והאיר אותם. שמשום זה, כיוון ששלושה יוצאים מאחד,

קעד הכל היה מן העפר. מקום המקבץ הכל, המלכות, שיצאו שבילים לימין ולשמאל, והתקבצו להאיר בכל הצדדים, כעפר הזה שזורקים אותו לכל צד. וע"כ, הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. ולפי"ז שעפר פירושו מלכות, למה נאמר שתחת כיסא הכבוד הקדוש, הוא מלכות שבבינה?

קעה אלא, מן העפר, פירושו, מן העפר שבביהמ"ק הקדוש, המלכות. ועפר הזה הוא מעפר עליון, מבינה. כי כמו שנמצאת הפעולה למטה במלכות, כעין זה נמצאת ג"כ למעלה בבינה. עפר הוא עפר ביהמ"ק, כי העולם, המלכות, נברא בה', בינה. וע"כ אפילו גלגל חמה היה מן העפר. כמ"ש, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם, הרי שגם השמים, שהם גלגל חמה, נבראו בה'. ומשום זה, הכל היה מן העפר. עפר הוא אותו ששורה תחת כיסא הכבוד הקדוש, בינה.

עפר הוא מלכות הממותקת בבינה, המכונה עפר ביהמ"ק. כשעלתה המלכות להתמתק בבינה, וקיבלה צורת בינה, נכללו שתיהן זו מזו, וכמו שהמלכות קיבלה צורת הבינה, כך קיבלה הבינה את צורת המלכות. עפר קיבל צורתו מעפר עליון, מבינה. ופעולת השיתוף, הן במלכות והן

הכל היה מן העפר

בבינה, נקראת עפר. ונאמר, שהעולם, המלכות, נברא בה', בינה, שהכוונה היא על פעולת השיתוף של המלכות בבינה, הנקראת ה', שמשם נברא העולם, כי אם לא הייתה פעולה זו, לא היה יכול העולם להתקיים, כמ"ש, בה' בראם. וע"כ אפילו גלגל חמה היה מן העפר. כי גם הת"ת, המרומז בגלגל חמה, יצא מפעולת השיתוף הזאת. אשר העפר, שתחת כיסא הכבוד הקדוש, בינה נקראת כיסא אל החכמה.

קעו כתוב, כולך יפה רעייתי ומום אין בך. כולך יפה רעייתי, זו כנסת ישראל, המלכות. ומום אין בך, הסנהדרין, שהם כנגד ע"ב (72) שמות שבמלכות. ועיקרם ע' (70). כנגד ע' נפש שירדו עם יעקב, והקב"ה על כולם. שהם ע"ב. וע"כ אין בודקים אחר מומים מסנהדרין ולמעלה.

קעז ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. ממלכת כהנים, כמ"ש, זאת משחת אהרון ומשחת בניו. זא"ת המלכות, נמשחה מאהרון, כי כשהתברכה כנסת ישראל, המלכות, ע"י הכהנים, אז היא נקראת על שם, כמ"ש, ממלכת כהנים.

קעה אינה נקראת מלכות כהנים אלא ממלכת, משום שהכהנים, החסד, המליכו אותה, ע"י זה שממשיכים לה חסדים, והחכמה שבה מתלבשת בחסדים. ואז היא מאירה ושולטת. ועשו אותה גיבורה על הכל. אבל מלכות כהנים אינה נקראת, כי מבחינת מה שנמשכת מן השמים, ז"א, היא נקראת מלכות, כלומר, מלכות שמים. וכאן נקראת ממלכת, שהכהנים המליכו אותה וחיברו אותה במלך, בז"א. ואז כשהתחברה עם ז"א, היא ממלכת על כל אוצרות המלך, ממלכת על כל נשק המלך, ממלכת בעליונים ובתחתונים, ממלכת על כל העולם.

ואגודתו על ארץ יִסְדָּה

אגודת ג' קווים שלו, ומייסדם במלכות. **קפא** כשאהרון, קו ימין, חסד דז"א, נוסע להשפיע למלכות, כולם נוסעים עימו, כל ג' הקווים, עד שמתברכת כנסת ישראל מג' הקווים, ומתברכים העליונים, ספירות דז"א, והתחתונים, ספירות דמלכות. אז כתוב, ברוך הויה מציון, שוכן ירושלים הללויה. שז"א, הויה, מתברך מציון, יסוד דמלכות. וברוך שם כבודו לעולם וְיִמְלֵא כבודו את כל הארץ אמן ואמן. ששם כבודו, המלכות, מתברך מז"א.

אגודתו סובב על מוחין דז"א, המאירים במלכות. והכתוב משמיענו, שאגודתו של ז"א, ג' קווים שלו, אינם מתברכים בשלמות, שיאירו גם בהארות חכמה, אלא רק בשעה שעל ארץ יִסְדָּה, שמשפיע אותם ליסוד דמלכות, שנקרא ציון. כמ"ש, ברוך ה' מציון. כי בעת שג' קווים דז"א אינם מאירים במלכות, אין לו אלא חסדים מכוסים מחכמה. וזהו שמשמיענו הכתוב, ואגודתו, שתאיר בשלמות, על ארץ יִסְדָּה.

קעט כתוב, ואגודתו על ארץ יִסְדָּה. ואגודתו, כשמזדווג המלך, ז"א, כנגד המלכות, ארץ, בכל אלו עטרות הקדושות בקיבוץ אחד, שג' מוחין חב"ד שלו, הנקראים עטרות, מתאגדים יחד בג' קווים, אז כתוב, ואגודתו. שאגודתו, ג' מוחין שלו, על ארץ יִסְדָּה, משפיע אל המלכות, שנקראת ארץ. **קפ** ואגודתו, כמ"ש, ולקחתם לכם אגודת אזוב. כי כשמתחברים ז"א ומלכות יחד, והמלכות מתברכת מג' קווים של ז"א, אז היא שולטת על כולם, שג' קווים דז"א מתלבשים בה, ושולטת עליהם, ומאירה למעלה ולמטה. וכל זה הוא בשעה שהכהן עובד עבודה, ומקריב קרבן ומקטיר קטורת. ומכוון בדברים לקרב הכל ביחוד אחד. אז כתוב, ואגודתו על ארץ יִסְדָּה.

אגודתו סובב על המוחין דז"א, שהם משפיעים למלכות, הנקראת ארץ. אלא שאגודתו על ארץ יִסְדָּה, משמע, על אגודה שנוסדה במלכות עצמה. כמ"ש, ולקחתם אגודת אזוב, שהאגודה נלקחת בידו. כן, ואגודתו על ארץ יִסְדָּה, שז"א לוקח

ואשים דבריי בפיך

לנטוע שמים וליסוד אָרֶץ ולאמור לציון, עמי אתה.

קפג מכאן, שישראל נקראים ציון, כמ"ש, ולאמור לציון, עמי אתה. וראינו, שכנסת ישראל נקראת ציון, שכתוב, ציון במשפט תיִפְדָּה וּשְׁבִיָּהּ בצדקה.

קפב כל אדם העוסק בתורה ושפתותיו דובבות תורה, הקב"ה מכסה עליו, והשכינה פורשת עליו כנפיה. כמ"ש, ואשים דבריי בפיך ובצל ידי כיסיתיך. ולא עוד, אלא שהוא מקיים את העולם, והקב"ה שמח עימו, כאילו ביום ההוא היה נטע שמים וארץ. וזהו שהכתוב מסיים,

מה בין תורה לנביאים

ליסוד. ואז נקשרת המלכות ביסוד, לקבל השפע. ונעשה הכל קשר אחד.

קפה מה בין העוסקים בתורה לנביאים הנאמנים? כי העוסקים בתורה חשובים בכל זמן מנביאים. משום שהם עומדים במדרגה עליונה יתירה מנביאים. כי העוסקים בתורה, עומדים למעלה במקום, הנקרא תורה, ז"א, שהוא קיום כל האמונה, שהיא המלכות, שאין לה משהו, אלא מה שז"א נותן לה.

והנביאים עומדים למטה, למטה מחזה דז"א, בנו"ה. וע"כ העוסקים בתורה חשובים מנביאים, והם עליונים יותר מהם. כי אלו עומדים למעלה, ואלו עומדים למטה. ואלו שאומרים דברים ברוח הקודש, עומדים למטה מכולם. כי רוח הקדש נמשך מן המלכות, שהיא למטה מכולם.

קפד צור תעודה חתום תורה בלימודי. צור תעודה, זו היא עדותו של דוד, מלכות. כמ"ש, ועדותי זו אלמדם. צור, פירושו קשר, כמי שקושר קשר במקום אחד. וצור תעודה, פירושו, המלכות קשורה. חתום תורה, שהיא ז"א, שכל השפע והגדלות הנמשכים מלמעלה, החתימה שלו, הגמר, היא בלימודי, שהם נו"ה, הנקראים לימודי ה'.

כי שם מתקבצים הגדלות והשמן בין שני עמודים, נו"ה, לשרות שם, שהם מקום כל הגדלות והשמן הנוזל מלמעלה, מת"ת, שנקרא תורה, לשפוך אותו אל פי היסוד, ולשפוך אותו בתעודה הזו, במלכות. ואז מתקשר הכל קשר נאמן אחד. ויהיה ככתוב, צור תעודה, קשר המלכות ע"י זה שחתום תורה בלימודי, אשר שפע התורה נחתמת, שנגמרת בנו"ה, ומהם

הריח

כיוון שמתקבל הריח מתקרבים רוח ונפש שלמעלה, זו"ן, וכן רוח ונפש של האדם זה אל זה, ושמחים. כעין זה, ריח של הקרבן, שברוח הזה מתקרבים הכל יחד, כל הספירות דז"א, ומתלהטים מהם הנרות, שהם הספירות של המלכות, ושמחים.

קצ שני נרות. אחד למעלה ואחד למטה. אם אדם מדליק אותו הנר שלמטה, ומכבה אותו הנר שלמעלה, עשן ההוא העולה מן הנר שלמטה, מדליק אותו הנר שלמעלה. כך העשן של הקרבן העולה מהקרבן, גורם להמשכת הארת החכמה למעלה, ומדליק נרות העליונים, ז"א ומלכות, ונדלקים יחד, ומתקרבות כל הספירות יחד בריח הזה, ומשום זה כתוב, ריח ניחוח לה'.

קצא וע"כ ריח הקרבן הוא קיום הכל וקיום העולם. והקרבן הוא ע"י הכהן המקריב הכל. ומשום זה, שבעת ימי מילואים, שהם כנגד ז"ס חג"ת נה"מ, נשלמים בו, כדי שכולם יתברכו בעבודתו, ושמחות וברכות תימצאנה למעלה ולמטה.

קצב כתוב, ה' אלקי אתה אָרוֹמֵם, אודה שמך, כי עשית פֶּלֶא, עֲצוֹת מִרְחוֹק אֲמוֹנָה, אֹמֵן. ה' אלקי אתה, שצריך האדם להודות להשם הקדוש, ולשבחו על הכל. והשבח שלו מהעמוק מכל, מכתר. כמ"ש, כי עשית פֶּלֶא. פֶּלֶא הוא כתר. עֲצוֹת, כמ"ש, פֶּלֶא יוֹעֵץ, בינה, שנקראת עצה. מרחוק, כמ"ש, מרחוק ה' נראה לי. וכתוב, ממרחק תביא לחמה. שפירושו חכמה, אשר עֲצוֹת, בינה, מקבלת ממנה.

קפו אשרי הם העוסקים בתורה, שהם במדרגה עליונה יתירה על כולם. מי שעוסק בתורה, אינו צריך לא לקרבנות ולא לעולות. כי התורה יותר טובה מכל, והיא קשר של אמונת כל, קשר המלכות. וע"כ כתוב, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. וכתוב, שלום רב לאוהבי תורתך ואין לָמוּ מִכֹּשֶׁל.

קפז שלושה ענפי הדס, כדי לתת רווחה לאובדת, לנשמה יתירה הנאבדת מנפש האדם במוצאי שבת. שלושה למה, היה די בהדס אחד? אחד לאברהם, אחד ליצחק, אחד ליעקב, שהם ג' קווים, חסד גבורה ת"ת. וקושרים אותם יחד, ומריחים בהם, משום שכתוב, לריח שמניך טובים שמן תורק שמך. כי בריח הזה מתקיימת חולשת הנפש, ומתקיימת באמונה, המלכות. ונמשכות ברכות מלמעלה ומלמטה. כי ריח רומז על הארת החכמה, המתגלה במלכות. שהיא נמשכת מג' קווים דז"א, ג' הדסים. וע"כ כשמריחים את ההדסים, צריכים לכוון להמשיך הארת החכמה מהם אל המלכות.

קפח אין העולם מתקיים אלא על הריח, שמריחים למטה. נודע ריח אחר למעלה, הארת חכמה. כי בשעה שיוצא השבת, והנפש יתירה, שאדם קונה בשבת, מסתלקת, ונשארים נפש ורוח של האדם מפורדים ועצובים, בא הריח הזה, שממשיכים אותו ע"י ריח ההדסים, והנפש והרוח מתקרבים על ידו זה אל זה, ושמחים.

קפט וע"כ צריך הרוח של האדם אחר הרוח שלמעלה, ז"א, לקבל את הריח, הארת החכמה,

אמונה בלילה

המלכות. ועתיד הקב"ה לטהר את ישראל מעוונותיהם, כמ"ש, וזרקתי עליכם מים טהורים, וטהרתם מכל טומאותיכם, ומכל גילוליתכם אטהר אתכם.

קצג אמונה אומן, כמ"ש, אל אמונה ואין עוול. אמונה היא בלילה, מלכות, שנקראת לילה, נקראת ג"כ אמונה. כמ"ש, ואמונתך בלילות. וכתוב, חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רְבָה אֲמוֹנַתְךָ,